

Salvador Casanova, l'home impertorbable

Costa, que persones com ell, rebin cap tipus de reconeixement de la nostra societat, son incòmodes, no afalaguen, no diuen mai amén. Benvinguda aquesta Plataforma que donarà a conèixer, als més joves, que a Granollers sempre hi ha hagut gent singular.

Salvador Casanova tenia una amant apassionada a la que era fidel des de sempre i per sempre, una enamorada que li tenia el cor robat, Catalunya, a la que esmerçava tota la seva dedicació, el seu temps, el seu pensament.

Havia tingut, des de sempre les idees molt clares, estimava la seva terra catalana que volia lliure i en pau, somni que, assegurava, que algun dia veuria realitzat. No ho va poder assolir...

La seva tossuderia era respectable, ha sigut i és, gràcies a persones com ell sense por, ni vacil·lació, que Catalunya segueix dempeus, urgint a conquerir la utopia que no dubtem conquistarem.

No aprenia de les represàlies a les quals l'havien sotmès per la seva perseverança en defensar allò que era seu, el seu país estimat, la seva llengua, la seva cultura.

Sempre que hi havia algun aldarull, sovintejats en època del dictador, Salvador Casanova s'hi trobava al bell mig.

Sabeu? comentaven els amics, han tornat a agafar el Salvador...

Recordo de manera especial que, quan la Marxa per la Llibertat en la qual molts vam participar, l'empresonat era sempre ell.

O aquell primer 11 de setembre quan a Granollers es va celebrar de forma espectacular la diada, al Pavelló d'Esports antic ple de gom a gom, senyeres, música "sacra" catalana, els segadors, i ell tenia de participar en els parlaments, juntament amb Joan Camps i Oriol Muntanya, malauradament tots tres desapareguts ja.

No va poder-hi ser, com sempre, va romandre retingut. Perquè els feia tanta por?

Sovint l'he comparat amb Xirinacs, un i altre tenien clar què volien, per on no passarien, fins on arribarien si era necessari, però sense violència ni odis, només servint-se de la *paraula*, la conciliació, la *presència activa* al carrer, al bell mig de totes les celebracions.

Les seves armes? Un bell somriure, una rosa, un llibre, un cant nostrat, una poesia

Els seus pecats? Portar una rosa al monument de Rafel de Casanovas, romandre dempeus dia i nit davant la presó Model, passar una setmana de planto, sense moure's, a la plaça de la Catedral...

Salvador era un apassionat de la llengua i la cultura, quan aquest tema no es portava, quan era prohibit i castigat.

Quan molts dels que avui es diuen demòcrates se'n mofaven., gent frustrada i poruga que el ridiculitzava, que el titllava d'ingenu.

A casa seva, i a petit comitè, feia pedagogia, ensenyava d'amagat allò que era prohibit, tot i que sabia que, per aquell fet tan banal, el podien anar a buscar i tancar entre reixes. Ell però no temia l'enemic.

El seu estoïcisme era impressionant, exasperava els seus rivals que tampoc assimilaven les seves habilitats per l'art, la música, l'enginy luthier.

Recordo amb tristor els últims temps de la seva vida, malalt, trist, ell, el Salvador, l'home vital que mai s'havia acoquinat davant res ni ningú.

Algú ens va dir que era a l'Hospital de Granollers. Hi vam anar amb el meu espòs l'Oriol Muntanya i el vam trobar en situació precària, en una habitació immunda, gairebé a la penombra.

Sense pensar-ho un segon l'Oriol se n'anà a veure el director del centre i a parlar amb l'alcalde, per tal de reclamar que situessin a Casanova en un espai digne, com correspon a qualsevol ser humà.

Un espai que li permetés gaudir del seu dret a la intimitat, on romandre el poc temps que li quedava de vida.

Els vells amics de sempre li van fer costat, van estar amb ell fins al final, va morir com ell volia, respirant la tendresa dels que estimen de debò.

Era un plaer conversar amb ell, recordar temps passats, seguir somniant amb la utopia. Era un xerraire impenitent, un gran lector.

Vaig descobrir, enraonant, que tenia passió per les novel·les del detectiu Maigret.

Un fill nostre, també aficionat a històries policiaques en tenia una bona col·lecció, que passàvem a Casanova pel seu entreteniment.

Salvador Casanova era un home bo que volia per a tots un món més just, un món on regnés l'harmonia, l'avinença, la concòrdia, naturalment en català.

Desenganyat de la política, de molts dels seus companys de fatigues, es deixava anar quan anàvem a visitar-lo. S'esplaiava en somnis de llibertat, la que ens hauria de conduir a una Catalunya lliure d'esclavatge, de submissió.

No en va havíem compartit diferents lluites, recordo les *assegudes* sovintejades davant l'ajuntament on reclamàvem Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia.

Estic segura que si hagués estat entre nosaltres quan la votació de l'Estatut, hauria dit NO, igual que vaig dir jo.

No era el redactat que va votar i decidir el Parlament de Catalunya sinó el que va quedar després de passar el rasquet de Madrid.

Si els catalans haguéssim dit NO, hauria fet falta re iniciar les negociacions i, probablement, avui tindríem el tema resolt.

Estic segura que, allà on estigui en aquests moments, deu riure's de la nostra flaquedat, de la mesquinesa de molts dels que es deien catalans, morts de por, dels que diuen, amb una boca petita *si no agafem el que ens donen ens quedarem sense res*.

Catalunya necessita quixots com Casanova, persones conseqüents, fidels a uns principis.
Estic contenta d'haver gaudit de la seva amistat.

Montserrat Ponsa i Tarrés